

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul National al Magistraturii**

**Concurs de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție
29 martie 2015**

**PROCES VERBAL
de motivare a soluționării contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual penal - judecători**

aprilie 2015

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual penal – judecători, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia: Drept procesual penal - judecători.

Pentru concursul de promovare la Curte de Apel au formulat contestații 33 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la următoarele întrebări:

21 G1 (29 G2, 39 G3, 31 G4), contestata de 2 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. a, art. 341 al. 9 teza finală Cod procedură penală statuând expres în sensul că nemotivarea contestației exercitate împotriva încheierii prin care s-a pronunțat una din soluțiile prev. de art. 341 al. 7 pct. 2 lit. c Cod procedură penală atrage sancțiunea inadmisibilității. În consecință, pot exista situații în care contestația să fie respinsă ca inadmisibilă întrucât nu este motivată.

22 G1 (30 G2, 21 G3, 37 G4), contestata de 3 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. b, cazurile de incompatibilitate fiind expres și limitativ prevăzute de lege, iar dispozițiile legale ce prevăd aceste situații sunt de strictă interpretare și aplicare.

În concret, judecătorul care a făcut parte din completul care a soluționat calea de atac a recursului împotriva încheierii de prelungire a măsurii arestării preventive, anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală, nu îndeplinea la acea dată funcția judiciară de judecător de drepturi și libertăți, dat fiind că dispozițiile procedurale nu reglementau existența unei astfel de funcții.

Se impune precizarea că analiza incidenței unei cauze de incompatibilitate se efectuează în raport de dispozițiile în vigoare la momentul ivirii incidentului procedural, dată ce nu poate fi decât ulterioară intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală, în considerarea datelor cuprinse în enunț.

23 G1 (40 G2, 35 G3, 40 G4), contestata de 2 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. c, deoarece substituții procesuali sunt subiecți procesuali care exercită drepturi proprii, în valorificarea unor interese ale altora. Doctrina de specialitate subliniază în unanimitate faptul că substituții au numai o legitimatio ad processum și nu o legitimatio ad causam.

Astfel, substituitul nu acționează ca reprezentant în virtutea unei obligații legale sau convenționale, ci în baza unui drept propriu, fiind la libera sa apreciere dacă intervine în procesul penal. Spre exemplu, art. 409 al. 2 C.p.p. conferă dreptul soțului de a exercita apel pentru inculpat, dreptul soțului de a declara calea de atac fiind unul propriu.

25 G1 (28 G2, 37 G3, 38 G4), contestata de 2 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. a, în considerarea dispozițiilor art. 439 al. 4 indice 1 Cod procedură penală, care prevăd expres că în cazul în care cererea de recurs în casație nu este formulată prin intermediul unui avocat care poate pune concluzii în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, aceasta se restituie părții, pe cale administrativă. Noțiunea „prin intermediul unui avocat” presupune întocmirea cererii de către un avocat, iar nu așa cum susțin candidații, de către parte și apoi susținută de un avocat.

27 G1 (32 G2, 40 G3, 33 G4), contestata de 2 candidați.

Răspunsul corect este cel de la litera c, în raport de dispozițiile art. 38 al. 2 Cod procedură penală, potrivit cărora Curtea de Apel judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de judecătorii și de tribunale, nefiind prevăzute excepții în ceea ce privește competența de soluționare a apelului. Astfel, nu prezintă relevanță faptul că ulterior pronunțării unei hotărâri în primă instanță inculpatul a dobândit calitatea de membru al guvernului, dispozițiile art. 40 al. 1 Cod procedură penală și 48 al. 1 Cod procedură penală fiind aplicabile judecății în primă instanță.

De altfel, art. 40 al. 2 Cod procedură penală stabilește competența Înaltei Curți de Casație și Justiție în soluționarea apelurilor, exclusiv împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de curțile de apel, curțile militare de apel și de Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

28 G1 (27 G2, 34 G3, 28 G4), contestata de 12 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. b, deoarece din enunț reiese că inculpatul condamnat în primă instanță, decedează *în cursul soluționării apelului*, caz care împiedică exercitarea acțiunii penale. Continuarea procesului penal în condițiile art. 18 Cod procedură penală nu este posibilă în această situație, în care a intervenit decesul inculpatului. Soluția de achitare ar fi avut prioritate față de aceea de încetare a procesului penal urmare a decesului inculpatului dacă ar fi fost pronunțată în primă instanță o soluție de achitare; în speță însă în primă instanță s-a dispus condamnarea inculpatului.

În ceea ce privește latura civilă, art. 25 al. 5 Cod procedură penală statuează expres în sensul că în caz de încetare a procesului penal în baza art. 16 al. 1 lit. f Cod procedură penală, instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă.

29 G1 (34 G2, 26 G3, 29 G4), contestata de un candidat.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. a, plângerea prealabilă reprezentând o manifestare de voință prin intermediul căreia persoana vătămată își exercită dreptul de a solicita tragerea la răspundere penală a făptuitorului, în timp ce mandatul de arestare preventivă și predarea unui obiect sau înscris constituie mijloace prin care se aduc la îndeplinire dispozițiile ce decurg din actele sau măsurile procesuale luate în cursul procesului penal, implicând existența prealabilă a acestora și prin urmare, reprezintă acte procedurale.

30 G1 (25 G2, 32 G3, 24 G4), contestata de 2 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. c, în considerarea dispozițiilor art. 246 al. 11 Cod procedură penală, care statuează în sensul că în cursul judecății în primă instanță și în apel, procurorul poate propune obligarea provizorie a inculpatului la tratament medical de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza, situație în care instanța solicită acte medicale concludente sau efectuarea unei expertize medico-legale. Din interpretarea literală a textului menționat, reiese că, în această situație, propunerea procurorului nu este însoțită de o expertiză medico-legală din care să rezulte necesitatea luării acestei măsuri, spre deosebire de situația reglementată de art. 246 al. 1 și 2 Cod procedură penală, când propunerea trebuie să fie însoțită de o astfel de expertiză dacă este formulată în cursul urmăririi penale sau al procedurii de cameră preliminară.

36 G1 (22 G2, 23 G3, 32 G4), contestata de 2 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. b, întrucât din interpretarea literală a dispozițiilor art. 204 al. 12 Cod procedură penală rezultă că, în cazul admiterii contestației formulate de inculpat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive și s-a respins propunerea de luare sau de prelungire, se va dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului dacă nu este arestat în altă cauză, în consecință la data pronunțării încheierii prin care s-a dispus înlocuirea măsurii.

Dispoziția legală cuprinsă în art. 237 al. 1, teza finală, Cod procedură penală, potrivit căreia respingând propunerea procurorului de prelungire a măsurii arestării preventive, judecătorul de drepturi și libertăți dispune punerea în libertate a inculpatului la expirarea duratei măsurii, dacă nu este arestat în altă cauză, se referă la dispoziția judecătorului de drepturi și libertăți care soluționează propunerea în primă instanță.

37 G1 (36 G2, 22 G3, 26 G4), contestata de 3 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. c, în condițiile în care art. 58 din L. 302/2004 rep. prevede posibilitatea amânării predării unei persoane extradabile în cazul în care aceasta se află în executarea unei pedepse privative de libertate, situație în care extradarea poate deveni efectivă numai după ce aceasta a fost executată sau considerată ca executată, iar alineatul 4 al aceluiași articol stabilește expres că în cazul amânării predării persoanei a cărei extradare a fost aprobată, instanța emite un mandat de arestare provizorie în vederea extradării, mandat ce intră în vigoare de la data încetării motivelor care au justificat amânarea.

Or, în raport de dispozițiile art. 160 Cod penal, grațierea are ca efect înlăturarea executării pedepsei închisorii, aceasta fiind considerată executată, ceea ce echivalează cu încetarea motivului care a justificat amânarea.

În cazul liberării condiționate, pedeapsa închisorii nu se consideră executată decât în condițiile art. 106 Cod penal, respectiv, atunci când persoana condamnată nu a săvârșit o nouă infracțiune descoperită până la expirarea termenului de supraveghere, nu s-a dispus revocarea acesteia și nu s-a descoperit o cauză de anulare.

38 G1 (37 G2, 31 G3, 21 G4), contestata de 3 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. c, astfel cum reiese din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 184 al. 6 Cod procedură penală cu al. 25 al aceluiași articol, durata maximă a internării voluntare în vederea efectuării unei expertize medico-legale psihiatrice în cursul urmăririi penale este de 60 de zile, în condițiile în care măsura poate fi luată pentru maximum 30 de zile și poate fi prelungită o singură dată, pe o durată de cel mult 30 de zile.

Răspunsurile menționate la lit. a și b din grilă nu pot fi considerate corecte date fiind dispozițiile art. 184 al. 5 Cod procedură penală care prevăd expres că măsura poate fi luată față de suspectul sau inculpatul care refuză internarea medicală, deci independent de caracterul obligatoriu al expertizei și de punerea în mișcare a acțiunii penale.

39 G1 (35 G2, 28 G3, 23 G4), contestata de un candidat.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. b, redeschiderea urmăririi penale fiind supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară doar în situația în care ordonanța de clasare este infirmată sau revocată, nu și în situația în care redeschiderea urmăririi penale este consecința admiterii plângerii împotriva soluției de către judecătorul de cameră preliminară și trimiterii cauzei la procuror în vederea completării urmăririi penale, dispozițiile art. 335 al. 4 și 5 Cod procedură penală fiind explicite sub acest aspect. De altfel, dispozițiile judecătorului de cameră preliminară sunt obligatorii pentru organul de urmărire penală, potrivit art. 335 al. 5 teza finală C.p.p., astfel că nu s-ar justifica o confirmare din partea unui alt judecător de cameră preliminară.

Referitor la faptul că enunțul nu prevede expres că revocarea ordonanței de clasare este de competența procurorului, iar nu a procurorului ierarhic superior, considerăm că acest aspect nu are aptitudinea de a invalida corectitudinea răspunsului, formularea nefiind echivocă astfel cum susțin candidații.

La Proba Practica au fost formulate contestații cu privire la următoarele întrebări:

11 G1 (18 G2, 13 G3, 18 G4), contestata de 9 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. b, deoarece din interpretarea literală a dispozițiilor art. 347 al. 1 Cod procedură penală reiese că procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute de art. 346 al. 3-5 Cod procedură penală, per a contrario, contestația împotriva încheierii pronunțate în condițiile art. 346 al. 2 Cod procedură penală, atunci când nu s-au formulat cereri și excepții, este inadmisibilă.

Prin urmare, încheierea judecătorului de cameră preliminară este definitivă la data pronunțării, respectiv 17.03.2015, astfel încât cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive

formulată la data de 26.03.2015 de inculpatul A se soluționează de judecătorul fondului, faza camerei preliminare fiind definitiv soluționată.

Decizia nr. 5/2014 dată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 348 și art. 347 din Codul de procedură penală, nu are aplicabilitate în speța de față, în condițiile în care încheierea atacată este definitivă, iar exercitarea unei căi de atac inadmisibile nu are aptitudinea de a influența faza procesuală.

12 G1 (13 G2, 16 G3, 17 G4), contestata de 15 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. a, deoarece, indiferent de interpretarea dată dispozițiilor art. 419 C.p.p., în speța concretă descrisă de enunț, soluția se impune cu necesitate față de caracterul solidar al răspunderii civile delictuale ce incumbă inculpaților.

14 G1 (14 G2, 17 G3, 13 G4), contestata de un candidat.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. b, deoarece sesizarea judecătorului de cameră preliminară cu propunerea de desființare a înscrisurilor falsificate la data de 10 ianuarie 2015, în condițiile în care ordonanța de clasare a fost dată la 5 ianuarie 2015, a fost făcută cu încălcarea condiției de admisibilitate prevăzute de art. 549 indice 1 al. 1 Cod procedură penală, privind expirarea termenului de exercitare a plângerii împotriva soluției, prev. de art. 340 Cod procedură penală, termen care nu era împlinit nici la data soluționării propunerii, respectiv 21 ianuarie 2015.

15 G1 (12 G2, 15 G3, 11 G4), contestata de 12 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. a, deoarece cauza de nulitate relativă nu a fost invocată în termenul prev. de art. 282 al. 4 lit. a Cod procedură penală, astfel că aceasta s-a acoperit așa cum prevăd dispozițiile art. 282 al. 5 lit. a Cod procedură penală.

Încălcarile dispozițiilor legale care atrag nulitatea absolută sunt prevăzute expres de art. 281 al. 1 Cod procedură penală, au caracter de excepție și sunt de strictă interpretare și aplicare, iar incompatibilitate nu intră în această categorie, caracterul relativ al nulității fiind de altfel confirmat de prevederea cuprinsă în art. 68 al. 7 Cod procedură penală conform căreia încheierea prin care se soluționează abținerea ori recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac. În lipsa unei definiții legale a noțiunii de „compunere a completului de judecată”, nu se poate interpreta în sensul că incompatibilitatea judecătorului se circumscrie acestei noțiuni, singurele referiri ale legii la noțiunea de compunere a completului de judecată vizând numărul de judecători ce alcătuiesc completul de judecată sau desemnarea unor judecători specializați, cum sunt cele de la art. 507 al. 1 C.p.p.

16 G1 (11 G2, 12 G3, 15 G4), contestata de 2 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. c, în considerarea dispozițiilor art. 457 al. 2 lit. a Cod procedură penală, conform cărora, cererea de revizuire în defavoarea condamnatului se poate face în termen de 3 luni de la data când persoana care face cererea a luat cunoștință de împrejurările pentru care constatarea infracțiunii nu se poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii faptelor.

Or, prin cererea de revizuire se tinde la agravarea situației condamnatului prin schimbarea încadrării infracțiunii pentru care a fost condamnat în varianta agravată a acesteia, iar fapta de

mărturie mincinoasă s-a consumat la data de 24.04.2011, data depunerii raportului de expertiză contabilă, astfel încât cererea de revizuire formulată la data de 10.03.2015 este inadmisibilă, fiind introdusă după împlinirea termenului limită maxim de 3 ani.

17 G1 (17 G2, 18 G3, 12 G4), contestata de 2 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. b, deoarece dispozițiile art. 16 al. 1 lit. f Cod procedură penală și art. 13 Cod procedură penală devin incidente doar în ipoteza în care încadrarea juridică este corectă, nu și atunci când se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare este eronată, situație în care se impune schimbarea încadrării juridice, după punerea acesteia în discuția părților și a procurorului, aprecierea asupra împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale urmând a fi efectuată în considerarea încadrării juridice corecte a faptei.

Potrivit art. 281 al. 1 lit. b Cod procedură penală încălcarea dispozițiilor legale relative la competență se sancționează cu nulitatea absolută doar în situația în care sunt vizate regulile privind competența materială și personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei competente, iar nu atunci când sunt vizate regulile privind competența organelor de urmărire penală. Prin urmare, în toate celelalte cazuri sancțiunea este nulitatea relativă, or, în cauză, încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale, nu a fost invocată în termenul prev. de art. 282 al. 4 lit. a Cod procedură penală, motiv pentru care s-a acoperit, astfel încât se impune soluția de declinare în favoarea tribunalului, instanță competentă material să judece cauza în raport de noua încadrare, soluția de restituire la parchet fiind nelegală.

18 G1 (16 G2, 11 G3, 16 G4), contestata de 7 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la lit. b, deoarece nu este îndeplinită condiția prev. de art. 221 al. 11 Cod procedură penală, privitor la punerea în mișcare a acțiunii penale pentru infracțiunea săvârșită din nou cu intenție de inculpatul față de care s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a arestului la domiciliu, situație ce rezultă expres din mențiunea că inculpatul este cercetat în calitate de suspect.

Se impune precizarea că dispozițiile art. 399 al. 10 Cod procedură penală prevăd expres posibilitatea primei instanțe de a dispune, după pronunțarea hotărârii, înlocuirea unei măsuri preventive cu privire la inculpatul condamnat, astfel că răspunsul de la litera c nu este corect.

Relativ la susținerea candidaților că noua infracțiune este una de violență în familie, situație în care nu se poate dispune măsura arestului la domiciliu, se observă că infracțiunea pentru care s-a solicitat înlocuirea măsurii nu este una de violență în familie, la data înlocuirii acestei măsuri neexistând un astfel de impediment.

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 10 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la următoarele întrebări

29 G1 (37 G2, 31 G3, 26 G4), contestata de 3 candidați.

Răspunsul corect este cel de la litera c, în raport de dispozițiile art. 38 al. 2 C.p.p., potrivit cărora Curtea de Apel judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță

de judecătorii și de tribunale, nefiind prevăzute excepții în ceea ce privește competența instanței de apel. Nu prezintă relevanță faptul că ulterior pronunțării unei hotărâri în primă instanță inculpatul a dobândit calitatea de senator, dispozițiile art. 40 al. 1 C.p.p. și 48 al. 1 C.p.p. fiind aplicabile judecării în primă instanță. De altfel, art. 40 al. 2 C.p.p. stabilește competența ÎCCJ în ceea ce privește judecata apelurilor, exclusiv împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de curțile de apel, curțile militare de apel și de Secția Penală a ÎCCJ.

La Proba Practica au fost formulate contestații cu privire la următoarele întrebări:

12 G1 (17 G2, 16 G3, 11 G4), contestata de 3 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la litera a, fiind incidente dispozițiile art. 598 al. 1 lit. a C.p.p. în raport de motivele de fapt invocate de contestator, acesta exprimându-și opțiunea exercitării contestației la executare și nu a apelului.

Argumentele invocate de un candidat, privind imposibilitatea stabilirii competenței teritoriale, în lipsa indicării locului de executare a pedepsei, exced problematicei enunțului.

13 G1 (13 G2, 17 G3, 15 G4), contestata de 4 candidați.

Răspunsul corect este cel indicat la litera c, întrucât față de dispozițiile art. 246 al. 1 C.p.p. procurorul poate sesiza judecătorul de drepturi și libertăți cu propunerea de luare a măsurii de siguranță a obligării provizorii la tratament medical în cursul urmăririi penale, iar nu după emiterea unei soluții de clasare. După pronunțarea unei soluții de clasare sunt incidente dispozițiile art. 315 al. 2 lit. e C.p.p., care se referă exclusiv la internarea medicală nevoluntară, urmând a sesiza instanța competentă potrivit dispozițiilor legii speciale, competența judecătorului de cameră preliminară fiind limitată la faza camerei preliminare, conform art. 246 al. 1 C.p.p.

14 G1 (18 G2, 15 G3, 13 G4), contestata de un candidat.

Răspunsul corect este cel de la litera b, întrucât dispozițiile art. 465 C.p.p. sunt dispoziții speciale, derogatorii de la dispozițiile art. 452 și următoarele C.p.p. și prevăd o procedură specială, astfel încât în lipsa unei dispoziții exprese soluționarea admisibilității în principiu se face potrivit regulii generale, în ședință publică.

Textul menționat prevede ca o condiție de admisibilitate existența unei hotărâri definitive pronunțate în cauzele în care CEDO a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale, nefiind suficientă o hotărâre de admisibilitate.

15 G1 (11 G2, 14 G3, 18 G4), contestata de un candidat.

Răspunsul corect este cel indicat la litera a, în raport de dispozițiile art. 19 al. 3 C.p.p., care limitează posibilitatea procurorului de a exercita acțiunea civilă pentru persoana vătămată lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă, în condițiile art. 20 al. 1 și 2 C.p.p., respectiv până la începerea cercetării judecătorești. De asemenea, instanța nu poate acorda din oficiu despăgubiri, deoarece art. 25 al. 3 C.p.p. limitează situațiile în care instanța se pronunță din oficiu pe latură civilă la cele privind desființarea totală sau parțială a unui înscris sau la restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii.

16 G1 (15 G2, 12 G3, 14 G4), contestata de un candidat.

Răspunsul corect este cel de la litera c, deoarece inculpatul GI a devenit major la data de 20.08.2014, anterior sesizării instanței, astfel că sunt incidente dispozițiile art. 507 al. 3 C.p.p. și nu se impune citarea vreunui serviciu de probațiune.

17 G1 (14 G2, 13 G3, 12 G4), contestata de un candidat.

Răspunsul corect este cel indicat la litera c, întrucât situațiile de incompatibilitate sunt expres și limitativ prevăzute de art. 64 C.p.p. și se analizează la momentul ivirii incidentului procedural, legea procesual penală fiind de imediată aplicare potrivit art. 13 C.p.p., iar la data soluționării recursului împotriva încheierii prin care s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului în cursul urmăririi penale, respectiv 29.01.2014, judecătorul X nu îndeplinea funcția procesuală de judecător de drepturi și libertăți.

Comisia de contestații,

The image shows a handwritten signature in cursive, followed by a horizontal line. Below this line is a rectangular stamp, which is mostly illegible due to fading and blurring. There are several horizontal lines below the stamp, suggesting a signature block or a set of lines for a name and title.

U